

Nr 148.

Af herr **Larsson** i Klagstorp, *om skrifvelse till Kungl. Maj:t*
angående visst åläggande för tillverkare af brännvin
och innehafvare af anläggning för rening däraf.

Under de senare åren har såväl på enskild väg, som genom sammanslutningar och äfven genom statsmakternas försorg, mycket åtgjorts för att minska alkoholförbrukningen och höja folkknykterheten. Fruktorna af detta arbete hafva heller icke uteblifvet utan har man nog skäl kunna säga att vi äro ett jämförelsevis nyktert folk.

Denna folkknykterhet har framkallats icke enbart af det intensiva upplysningsarbete, som på detta område bedrifvits och fortfarande pågår, utan äfven genom lagstiftarnes åtgöranden att genom restriktiva bestämmelser försvåra åtkomsten af drycker med större alkoholhalt. Genom tillämpandet af sådana bestämmelser hafva stora delar af landsbygden befriat sig från all utskänkning och utminuterung af spritdrycker.

Ett förhållande hvarigenom superiet på vissa trakter inom landet bibehålles och frodas, som torde böra göras till föremål för statsmakternas uppmärksamhet, är brännvinstillverkares rätt att för eget behof få använda det af honom tillverkade brännvinet. Vore det så att denna rätt icke missbrukades, -- vore därom kanhända icke mycket att säga, men för den, som känner till hur rätten handhafves, ter sig saken annorlunda.

Det torde vara för mången bekant, att det icke är tillverkaren ensam, som använder sig af sin rätt i förevarande fall, utan att äfven en del af den arbetspersonal, som finnes anställd i bränneriet eller spritfabriken, gör anspråk på att af sina respektive arbetsgifvare till skänks erhålla af det tillverkade brännvinet. Samma är förhållandet mången gång med hos bränneriidkaren anställda tjänare.

Då det nu oftast är så, att brännerier och spritfabriker äro andels- eller bolagsföretag med många delägare och hvarje delägare anser sig hafva skyldigheter i förevarande fall mot sina underlydande, inses lätt hvad följderna blir. Brännerierna blifva dessutom gärna ett tillhåll för

kringvandrande personer med tvetydig existens. Därtill kommer äfven, att för det brännvin, som på detta sätt af tillverkaren uttages, erlägges inga försäljningsafgifter, utan tillverkaren åtnjuter en förmån framför andra medborgare och det allmänna förlorar en del inkomster. Det torde bland flertalet af befolkningen i närheten af brännerier och spritfabriker vara ett önskemål, att det påpekade missförhållandet rättas och äfven en del af brännvinstillverkarna själfva hafva uttalat sig för ändring i berörda afseende.

Frågan torde kunna lösas genom att i förordningen angående tillverkning af brännvin stadgas, att tillverkare är skyldig att försälja allt af honom tillverkad brännvin.

Huru det i ofvan omförmälda afseende tillgår vid reningsverk, torde äfven tarfva en undersökning.

Då det för enskild motionär är förenadt med stora svårigheter att verkställa undersökning af frågan i hela dess vidd, såväl som att föreslå lämplig ändring i eller tillägg till gällande förordning, har detta icke försökts, utan torde uttalade önskemålet bäst kunna tillgodoses af Kungl. Maj:t.

På grund af hvad sålunda anförts, hemställes vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta utreda lämpligheten af att tillverkare af brännvin såväl som innehafvare af anläggning för rening af brännvin åläggas skyldighet att försälja allt af honom tillverkad eller renadt brännvin, samt för Riksdagen framlägga det förslag, hvartill denna utredning kan föranleda.

Stockholm den 25 januari 1912.

Nils Larsson.

I motionen instämma:

Per N:son Bosson.

Sv. Bengtsson.

John Erlansson.

Aug. Larsson.